

Розділ I

ПЕРШИЙ ДЕНЬ У ШКОЛИ

— Мушу бігти, — сумно промовила мама, поправляючи Феліксові комір піджака. — У мене на фірмі невеличка криза, без мене не впораються. Будь ввічливим і слухайся вчителів.

Матуся поцілувала сина в чоло, сіла у свій червоний «Альфа Ромео», який, вискнувши шинами, миттю зірвався з місця. На думку Фелікса, мама реально їздила надто швидко.

Фелікс Полоній був худим тринадцятирічним хлопцем зі світлим волоссям та карими очима. Вигляд мав цілком пересічний і був досить звичайним школярем. Або ж, мовою тринадцятирічних, школотою. Може, за винятком одягу — сьогодні з нагоди початку шкільного року на ньому були елегантний темний костюм і біла сорочка.

Автівка мами зникла за рогом. Фелікс повернувся і подивився на свою нову школу. Будівля здалася йому надто великою. Початкова школа, до якої він ходив шість років, розміщувалася в одноповерховому будинку, оточеному садком із пісочницями, дитячими гірками та дерев'яними альтанками для гри. Вона нагадувала дитячий

садок. Нова школа здавалася зовсім інакшою. Сірому чотириповерховому будинку було, мабуть, років зі сто. Він справляв понуре враження і нагадував замок. Додати краплю уяви — і невеличкі підвищення даху на кожному куті будівлі можна було сприйняти за башти. Вітер гойдав гілля двох тополь, що росли з обох боків від входу. Гімназія імені професора Стефана Кушмінського — це місце, куди Фелікс буде ходити щодня протягом наступних трьох років.

Хлопець знизав плечима і піднявся широкими сходами, що вели до величезних дверей. Дверна ручка була на рівні його чола. Фелікс відчинив скрипливу стулку та невпевнено зайшов усередину. Хоча до початку церемонії залишалося ще хвилин двадцять, у фойє зібралося вже кілька десятків учнів. І майже всі з батьками. Тато Фелікса не міг піти з ним. Він був винахідником, і саме на сьогодні планувався показ одного з його проєктів перед поважним міністром. Мама знайшла час, аби лише підвезти Фелікса до школи. Бабуся Люся охоче приїхала б з ним автобусом, але Фелікс ввічливо відмовився. Бракувало тільки, щоб першого ж дня в новій школі всі побачили його з бабусею.

Фелікс роззирнувся навколо. Тут усе здавалося великим. Під високою стелею висіла гігантська оздоблена люстра, зараз вимкнена. Навпроти входу, за конторкою консьєржа, були скляні двері, що вели до внутрішнього дворика, зарослого старими карликовими деревами. Праворуч і ліворуч розходились широкі коридори. Фелікс підійшов до пожовклої від часу схеми, що висіла на стіні: аби на випадок пожежі кожен знав, куди бігти. З висоти пташиного польоту будинок скидався

на квадрат, посередині якого розміщувався внутрішній дворик. Другий і третій поверхи можна було обійти по колу коридором. Четвертий обійти не вдалося б, адже там усю ширину фронтального крила займала спортивна зала із роздягальнею. Перший поверх перетинався переходами, що єднали внутрішній дворик із садом.

На найвищому поверсі розміщувалося, ймовірно, горище, якого не було на схемі. Ще до того, як зайти до будинку, Фелікс помітив маленьке напівкругле віконечко в даху. То було горище.

Хлопець відчув на собі чийсь погляд. На іншому кінці зали стояла тендітна рудоволоса дівчина у джинсовій курточці. Норовливі мідні кучері стирчали на всі боки з-під резинки, яка намагалася приборкати її зачіску. Коли Фелікс поглянув на дівчину, та відвела зеленоокий погляд, вдаючи, що взагалі на нього не дивилася. Йому спало на думку, якими ж смішними здаються її тонкі ніжки у важких мартенсах. «Дівчина з характером», — резюмував про себе Фелікс.

Учнів прибувало, і вже робилось затісно. Хтось дав сигнал іти нагору, бо у спортзалі мало відбутися привітання новачків. Тож натовп рушив сходами на четвертий поверх.

— Шановне панство! — коли у спортзалі пролунав гучний голос, не було видно, кому він належав. — Шановне панство! Я магістр-інженер Юліуш Ромашка, і я директор цієї школи. Мені приємно привітати наших нових учнів та їхніх батьків. Я пропоную батькам пройти праворуч і зайняти приготовані стільці. Дітей запрошуюю присісти на лави ліворуч.

За хвилину більш-менш вдалося навести лад. Фелікс разом з іншими учнями всівся ліворуч.

Власником гучного голосу виявився низький пухкенький чоловік у надто тісному синьому костюмі, із надто старанно зав'язаним на шиї метеликом радісно-зеленого кольору. На його голові сяяла елегантна лисина.

«Директор школи, магістр-інженер Юліуш Ромашка... Треба це запам'ятати», — подумав Фелікс.

— Зараз набагато краще, — промовив директор. — Тепер нікого з батьків не сплутаємо з учнями.

Кілька тихих смішків позаду були єдиною реакцією на цей жарт. Директор монотонним голосом почав розповідати про історію школи, педагогічні досягнення, правила, але Фелікс швидко втратив до цього інтерес. Він, звичайно, знав, чим гімназія відрізняється від початкової школи. Тут так само мали бути уроки, перерви і дзвоники, проте в гімназії панувала сувора дисципліна, і на учня чекала важка праця. Потрібно звикати. Розрадою були кишенькові гроші, які сьогодні Фелікс отримав уперше.

Уся урочистість, разом із церемонією внесення штандарта школи, тривала близько двадцяти хвилин. Потім присутні встали і поволі рушили до сходів. Десь на півшляху Фелікс збагнув, що навіть не знає, куди йде. Батьки, розмовляючи, спускалися, аби повернутися до своїх справ, а групки учнів на чолі з учителями розходились по кабінетах.

За кілька хвилин Фелікс залишився сам. Ну звісно, гімназія ж означає самотійність та винахідливість. «Треба було слухати», — подумав хлопець.

— Агов, Мілкі, — почув він за спиною.